

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 55.

Trettende Sæssion.

17de Møde.

Tredagen den 25de October Kl. 1.

(Fortsat.)

Tsberning (fortsat): Naar det ærebe Medlem har talt om, at den Paagjældende var kommen nedensfra etc., veed jeg ikke, hvad Forslagsstilleren har tænkt, men det forekommer mig, at flige Yttringer her ere meget lidet paa deres Plads, ja saa lidet, at man kunde fristes til at troe, at man for at vinde Tilstemning til, hvad der maaskee var mindre rigtigt og helbdigt, vilde bringe den Art Følelser i Bevægelse. Hvad er det, som her i dette Dieblik maa lægges til Grund, naar Spørgsmaalet er om at fastfætte Pensionens eller Understøttelsens Størrelse? Det maa være det, som i den Henseende findes omtalt i Motiverne; saafremt disse udtale den Paagjældendes Betragtningmaade, og der vil man finde det anført, at hans Stilling vilde være slettere, end den kunde være blevet, om han i Genhold til sine øvrige Forbringinger, som Seminarist naturligtviis eller som dygtig Skolemand, havde søgt over i Skolefaget, jeg troer endogfaa, at der staaer, at han flere Gange har været paaveie til at gaae over i Skolefaget, men at man har holdt ham tilbage ved at give ham forøget Løn. Hvad er det altsaa, han selv sammenligner sig med, hvor anlægger han Maalestoffet for den Berettigelse, han maatte have erhvervet? Han henviser til den Berettigelse, han ved sin Tjeneste i Skolefaget vilde have erhvervet sig, og nu vil jeg spørge det ærebe Medlem, om ikke de meest udmærkede Lærere i Almuefkolesfaget vilde

ansæe 600 Rbd. for en smuk Pension; der er meget faa, der faae en saadan, og jeg vil spørge det ærebe Medlem, om han, med al mulig Agtelse for den Paagjældende og hans Virksomhed, vil negte, at de allermeest udmærkede Almuefkoleslærere kunne med Hensyn til deres Fortjenester stilles lige med ham; det er ikke ret saaledes at stille det ene høit, naar man derved kommer til at vrage den Sevnlige, det Forstandige er ogsaa at tage den Sevnlige i Betragtning. Dersom vi nu her gaae hen og give den forlangte Pension, som paa en vis Maade kan blive saa høi, som den skal være — thi Begrændsningen ligger ikke mere under vor Varetægt — hvad ville vi da svare, naar en Almuefkoleslærer kommer og siger: efter mange, mange Aars hæderlig Tjeneste, efter 30 til 40 Aars Tjeneste, faaer jeg kun en Pension af 400 Rbd., hvorfor skal jeg ikke have Mere? Med Hette ville vi savne Svaret, og vi havde i Begeistringens Dieblik ladet os henrive ligeoverfor en enkelt Mand; vi maatte da staae faste og negte det, der havde en fuld saa god Berettigelse. — Paa den anden Side skulle vi heller ikke gjøre os Illusioner, stille et Skin mellem os og Virkeligheden, naar vi afgjøre denne Sag. I de senere Lønningslove, som ere blevne vedtagne her i Rigsdagen, have vi deelt de af Staden Lønnede i 2 forskjellige Kategorier, den ene bestaaer af dem, der gennem Finantsloven Lønnes med bestemte Beløb, og som altsaa herved komme til at faae Pension; den anden bestaaer af dem, der Lønnes af de runde Summer og som Følge deraf ikke have nogen saadan Afkomst; men nu vil jeg spørge de ærebe Medlemmer, om vi, naar en saadan